

LBRIS

We know
books

Constantin Marafet

***LA SUD-EST
DE PREZENT***

POEZIE

Editura
NEUMA
2022

freamăt	5
nostalgia umbrei	7
sunt doar o lumânare	9
din flacăra lumânării doar dorul rămâne întreg	11
apa unui singur râu măsoară timpul	13
draga mea cu plâns de-o vară	14
sărutul tău are greutatea inimii mele	15
eu sunt pustiul. aş fi putut să-ţi dăruiesc fântânile lumii	16
o pauză a fostei mele eternităţi	17
lasă zorile pustiului să plângă, femeie!	18
eu te veghez cu fotografia în palmă	20
pe un freamăt	21
dansăm pe susurul apei	22
nu pot să ocolesc prin iarnă vina	23
în jurul dimineţilor	24
dezleagă-mi inima așa cum dezlegi cerul	25
mezzoarta	27
umanitatea apei	28
o emoție învâрте cerul	29
au început anii să sufere de frig	30
ah, câtă așteptare în această vâltoare!	31
oraşul lumânării	32
am zdrobit setea de patima înserării	34
printre degetele mele ninge și regretele circulă ca un tren personal	36
am stat pe un scaun în mijlocul oceanului meditând	38
peştii numărau copacii care treceau odată cu zorile	40
ziua de apus o legi	42
freamătul fulgerului	43
un zbor într-o fotografie	44
întâmplări improvizate	46
chipul tău mă cheamă într-un tablou	48
uimirea din vatra unui plâns	50
mă ascund flămând	51
un trandafir alb	52
buzele stau atârinate	54
dimineţi anonime	56

în așteptarea tăcerii	57
trec norii	58
altfel de noapte în ninsori	59
doar una arde	60
apusul plânge	61
altă așteptare prin inima flămândă	62
în ochii tăi	63
e prima zi din mâine	64
caut două nopți într-una	65
nici azi	66
caut viermii întâmplării	67
ce ploaie, iubito	68
scrisoare cu dinții de lapte	69
viena	71
o mirare în centrul nopții	73
popas între eternități	74
când tu visezi ploaie, eu vin să-ți țin umbrela	75
azilul florilor	77
pe un oftat un oraș rățăcește Strada Mare	79
ce vuiet mă cuprinde	80
o singură noapte	81
de ce taci?	83
apa mută	85
cor de cocori astmatici îmblânzind marea	86
picturi cu efemeride	88
pleci după uitare	89
cronica unui vis întârziat	91
mama	93
sub frunză	95
visări	96
fluturi nomazi	97
tușesc flămând ca o dragoste	98
freamăt II	99
vine ploaia	100
răsăritul uitat în disperarea zborului	101
pe noaptea ta așez pianul	103
înserarea oarbă	104
neliniștea	105
vremuri în balansoar	107

îmi scrii pe cerul învins de albastru	108
suspîn radios	109
fum cu parfum de orhidee	110
și tot îmi lipsești	111
apa râurilor are zi și noapte exact ca noi	112
prin anotimpuri pierdute	114
sub opaiț otravă mioapă	115
defilând cu întunericul	116
lumina nimănui	118
zborul dorului	120
nu au rost stelele noaptea pe boltă	121
zările uitate	122
petrecerea orizontului	124
deochiul ce s-a aprins în mine	125
jumătate de lumină	126
cronicile tăcerii	128

în palmă, florile de gheață își netezesc ridurile
cu primele lacrimi,
cele obosite de incertitudini.

petalele trandafirului galben surâd
ca un complot la depărtarea zorilor,
când brațele te măsoară
din solstițiu în solstițiu.

ignor deliberat apropierea de izbândă.

sub ruine incașe,
ascunși,
numărăm iertările;
eu, tu și uitarea luminii
sub palme.

vine mirarea în tropot de herghelii, călare,
bocancul umed scârțâie,
arăt cu degetul sugrumat de stele,
din mușuroiul de furnici
regretele, ploaia.

nu ne mai ajung urmele.
zâmbetul flutură o batistă
la decolarea iluziilor.

port malurile pe umeri
ușor, ca ușa trântită de zori,
apele fac roată înecului
ca la împerecherea râsului.

umbrele au rămas în urmă,
să înnobileze statuile.

zorile, printre gânduri zdrobite,
urcă un munte prăbușit
în noapte.

muntele - cerul nostru.

sub bolta lui, sângele albastru
clocotește.

umbra are vocea joasă și cântă pentru tine
ca ultimul apus din cerul amintirilor.

se ascunde în solstiții
dincolo de poartă și cântă;
e alb, e alb ca patima apei cântul.

în jur, frunzele liliachii
resping cu podul palmei toamna.
se formează cercul de umbre flămânde
pe suprafața apei bătrâne.

apoi intrăm în corul oglinzilor
în pas de defilare
și ne cântă zorile.
un freamăt se închină,
se descalță la ușa din lemn mirositor și tandru,
intră și el în cântec
ca în primul război mondial.

sărutul e un ochi ce deschide singurătatea,
ca tu să înveți cum se visează.
trupul tău peste trupul meu cântă
ca o pădure încolțită de animale sălbatice
și ținută în frâu.

patimile rotunjite de lacrimi pregătesc râul
să boteze umbrele umede și triste
și cântă.

îmi ascund cu teamă sălbăticia-
aș fi vrut să fiu eu cel ce încolțește pădurea,
dar pe asfalt te poți baza
doar pe cuvintele din vârful limbii,
acelea ca un șuierat de șarpe dulce.

după botez, dragostea așază
pe umerii tăi amintirile
ca într-o bibliotecă.
lutul înfometat- execuția perfectă
a dragostei în manualul diplomației.

plouă.
începe umbrirea din cer spre pământ,
ca în cântul împerecherii.

îți port dorul ca pe un inel de logodnă
la mărturisirea păcatelor
în cea mai neagră simplitate
a singurătății și cânt nostalgia umbrei.

am venit în urma ninsorii promise,
ca să-ți montez luna,
nu la picioare, ca în poveste,
ci direct în întunericul inimii.
cu luna în batistă
am venit,
să nu se verse peste rochia ta verde,
ci doar să-ți lumineze inima.

carouri blestemate pe marginea unui oftat
ca un sărut târziu
îmi domesticesc umbletul.
tu râzi -
sufli în lumânare continuu
și nu se aprinde.

fior cu fioare de fum torc,
lumina mâine o întorc
la picioarele tale.

la capătul rujului, sărutul numără incertitudini,
zidurile mărunte, fără ferestre spre răsărit,
cresc timpul
în scâncetul copilului
și noi sărim perpendicular zidurile,
ca o durere.

număr pe degete și râd -
nu mai ai ruj să mărturisești lumea?

se învârt în hore amețitoare tristețea,
tandrețea și malul lumânării.
dau jos orgolii din oglindă
și le trimit la capătul războiului
din odaia bunicii.
luna luminează ca o lumânare
ruginiul frunzelor din cimitir
și cărarea amândurora.

încotro se îndreaptă uimirea?

când vei avea curajul să mă prinzi de mână,
iadul se va răsturna sub greutatea oceanelor
și vom intra precum trenul într-un tunel,
trimițând bezele iluziilor pierdute.

vrei să muști și tu din măr sau să mă stingi?

**din flacăra lumânării
doar dorul rămâne întreg**

ca un cerșetor prin cenușă, confuz,
plimb, așa cum plimbi pădurea pe înserat,
flacăra prin oceane înghesuite în adâncul uitării.
presupui că doar spaima
trebuie arhivată în amintiri
și distrusă la primul cântat al cocoșului,
dar nu-i așa.
arhivează și pădurea!
o să ai nevoie de amândouă,
să coși tivul apelor.

bolta munților te mai cheamă să bei
din singurătatea prăpastiei?

hai, vino, să împerechem lumânările!
poate vom vedea cum se scurg clipele
pe la încheietura ruptă
a sfeștaniei.

dacă aș mai avea uimire,
aș aprinde lumânarea.
așa aș vedea plutind
o scară în spatele luminii -
aș vedea-o cum înmugurește.

conturul e chiar femeia chemată,
e la înălțimea flăcării.

lumina lovește în patimi cu disperare.

clandestin, timpul nu schimbă culoarea
și nici frunza.

contopește buzele noastre sub semnul focului.

mai știi?

jumătate am trăit-o împreună,

jumătate de noapte călare pe apropierea zorilor.

dacă nu te-aș fi iubit,

nu aș fi cunoscut niciodată rugăciunea

și nici veșnicile din noi.